

ening har udbetalt til disse, saa lyder Svaret, at Forbundet som saadant ikke udbetaler noget Bidrag til arbejdsløse. Nu kan det jo være, at denne Indtægt paa over 1 Mill. Kr. ikke blot er fremkommet ved Medlemsbidraget til Foreningen, men at den i det nævnte Aar har haft ekstraordinære Indtægter, det er ikke oplyst; men er denne Indtægt fremkommet ved Medlemsbidraget, viser det et aarligt Kontingent pr. Medlem af omkring 35 Kr. Naar det samtidig oplyses, at ingen Del af dette Kontingent kommer Medlemmerne til gode i Arbejdsløshedsperioder, saa kan man i hvert Fald ikke for denne Forenings Vedkommende sige, at den har naaet Maksimum af, hvad den kan magte. Det er den ene Side; om virkelig Fagforeningerne ere saa haardt spændte for, om deres Arbejde med at understøtte de arbejdsløse lægger saa stærkt Beslag paa deres Midler, at de ikke kunne magte det. Men den anden og vigtigere Side — som ogsaa er berørt flere Gange her i Dag — er den, at Spørgsmaalet om Hjælp til de her omtalte trængende er først og fremmest et kommunalt. Pligten til at komme enhver til Hjælp saa vidt og saa længe, han ikke er i Stand til at skaffe sig og sine det nødvendige til Livets Ophold, er nu en Gang lagt paa Kommunerne, i ganske særlige Forhold paa Storkommunerne. Men foruden at denne Pligt er lagt paa Kommunerne, have disse jo i stor Udstrækning frivillig paataget sig at yde Hjælp ogsaa uden for Fattiglovens Rammer og dermed uden Fattighjælpens Følger. Mange af Forslagsstillerne til dette Forslag ere jo Medlemmer af Københavns Kommunalbestyrelse og indflydelsesrige Medlemmer af denne Bestyrelse. Vilde deres Arbejde i denne Sag for at komme de arbejdsløse til Hjælp ikke have været langt naturligere og rimeligvis — eller sikkert — ogsaa langt mere frugtbringende, om de inden for Kommunalbestyrelsen havde sagt: Hvorfor holder Københavns Kommune sig helt tilbage fra en Opgave, som de allerfleste andre Kommuner have taget op? Hvorfor kender Københavns Kommune slet intet til Hjælp til trængende uden for den tvangsmæssig paalagte gennem Fattigvæsenet og Alderdomsforsørgelsen? Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) omtalte i Fjor ved Behandlingen af et Forslag om Uddeling af 500,000 Kr. til Kommunerne, for atter af disse at anvendes til deres arbejdsløse, at efter dette Forslag vilde København faa 75,000 Kr., og han udtalte, at han

troede, Københavns Kommunalbestyrelse med Glæde vilde paatage sig at uddele og administrere det Beløb, som saaledes kunde tilfalde Byen. Men de ærede Forslagsstillere burde oplyse Arbejderne om, at der er mange Kommuner i Landet, der ikke have nøjedes med saaledes at tænke eller sige, at det var rart, om Statskassen vilde give os Penge, og det skulde være os en stor Fornøjelse at uddele disse Penge. Jeg skal nævne et Par Byer i Jylland — begge med en 10—12,000 Indbyggere. Kolding viser sig i den afgivne Beretning fra Udvalget i Fjor at have givet i 1900 et Tilskud til de fattiges Kasse paa 2,000 Kr., i 1901 2,000 Kr., Esbjerg har givet i 1900 2,000 Kr. og i 1901 2,500 Kr. Gav København nu blot tilsvarende, vilde man naa omtrent til de den Gang omtalte 75,000 Kr. Bevilgede København forholdsvis det samme til sine trængende, der om Vinteren gaa uden Arbejde, udsatte for at lide Nød, som en af de her nævnte Byer i Jylland — det er en By, hvor Socialdemokraterne have Part i Styrelsen, og een, hvor ingen Socialdemokrat er Medlem af Byraadet eller af anden kommunal Bestyrelse, som jeg har nævnt til Eksempel — saa havde de arbejdsløse i København netop den Sum 75,000 Kr., som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds holdt op og viftede med for at sige: det Bidrag kunne vi faa at uddele til arbejdsløse, hvis Staten vilde bevilge mit Forslag om 500,000 Kr. Og vendte de ærede Forslagsstillere deres Blik til Landkommunerne, saa vilde de finde endda ganske andre Tal. Der er jo allerede af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnt en Række Tal, der viser, hvor meget forskellige Landkommuner give pr. Indbygger til Hjælp til deres trængende uden for Fattigvæsenet, Folk, som paa Grund af Vinterarbejdsløshed eller ekstraordinær Arbejdsløshed eller anden Aarsag ere trængende. Den ærede Ordfører skulde prøve at regne efter, hvad saadanne Summer, som her i Beretningen ere nævnte for forskellige Landkommuner, vilde blive for Københavns Kommune, hvis Københavns Kommunalbestyrelse havde taget den Sag op i lige Grad som Kommunerne Landet over i Stedet for, at den fuldstændig har ladet den ligge. Lad mig i Forbigaaende erindre om, at disse Landkommuner, der saaledes aarlig have givet op til 80 Øre pr. Indbygger til denne Sag, styres af Sogneraad, der fra den ærede Forslagsstillers Partis Side ofte skildres som karrige, nærige og paaholdende. Men